

ซาเรียนนั่งที่เก้าอี้บาร์

ฝนตกลงมาแต่เช้า ฝนเม็ดเล็กเบาบาง ต่อเนื่องไม่ขาดสาย มองออกจากหน้าต่างบาร์ไม่เห็นอะไรนอกจากความขาวโพลนของหมอก

ซาเรียนอ้าปากหาฟูปหน้าหลับบนเคาน์เตอร์บาร์ เขาหนึ่งที่บาร์มาตั้งแต่เมื่อใดไม่มีใครรู้ ดูเหมือนไม่ว่าใครจะเดินเข้าบาร์เมื่อใด เป็นต้องพบซาเรียนที่นี่เสมอ

ซาเรียนมิใช่เจ้าของบาร์ มิใช่พนักงานคอกทองแดง แต่เขามาที่นี่ทุกวันทุกคืนเหมือนมันเป็นบ้านของเขา

ใครบางคนเคยถามเขา "ถามจริง ๆ ไม่มีที่อื่นให้ไปหรือ?"

เขาเพียงยกไหล่และยิ้ม

ครั้งหนึ่งซาเรียนเคยเฟลอบอกผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเคยผ่านราตรีกับเขาว่า เขามาที่นี่เพราะเขาไม่ชอบความเหงา บาร์เหล่านี้เป็นสถานที่เดียวในดาวเคราะห์เจียบ ๆ ดวงนี้ที่มีผู้คนมากที่สุด

ซาเรียนไม่ได้โกหกหมวดเครามาสองอาทิตย์ เสื้อผ้าสกปรก แต่ผู้หญิงทุกคนที่นี่ชอบเขา อาจเพราะเขาเป็นหนุ่มใหญ่หน้าตาดี หรือเพราะอหังการขี้เล่นและเครื่องขрімในเวลาเดียวกัน หรือเพราะรอยยิ้มในดวงตาของเขา แต่บางทีอาจเป็นคุณสมบัติทั้งหมดรวมกัน

คนขายเหล้าว่า "ทำไมไม่หาผู้หญิงสักคนไปนอนด้วย อาจทำให้คุณรู้สึกดีขึ้นก็ได้ ผู้หญิงทุกคนที่นี่ชอบคนเสเพลอย่างคุณทั้งนั้น ผมยังอีกฉาเลย"

เขาลั่นศีรษะ

"ไม่งั้นก็ขับยานออกไปเที่ยวเล่นสักสองสามปีแสง อาจจะทำให้เลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นก็ได้ แทนที่จะนั่งซึมอยู่อย่างนี้"

เขายกไหล่

"คุณสรุปได้อย่างไรว่าผมซึม?"

หรือว่าจริงอย่างที่คนขายเหล้าตั้งข้อสังเกต?

ปัญหาไม่ใช่การหาผู้หญิงสักคนไปนอนด้วย ความสัมพันธ์กับสตรีไม่เคยสามารถลบความเหงาของเขาได้ อย่างน้อยเขาก็เคยลองมาแล้ว ใครบางคนบอกว่าเลือดผจญภัยของเขาเข้มข้นเกินกว่าที่จะตั้งหลักในดาวเคราะห์ดวงใดดวงหนึ่งนานกว่าสองสัปดาห์

เขาอยู่ที่นี้มานานกว่าสองปีแล้ว

ซาเรียนนั่งหลับที่เก้าอี้บาร์

ฝนยังปรอยลงมา ฝนเม็ดเล็กเบาบาง ต่อเนื่องไม่ขาดสาย กลางม่านฝน คนขายเหล้าเห็นเงาร่างหนึ่งเดินตรงมายังบาร์ เปิดประตู อย่างก้าวตรงไปนั่งที่ข้างกายซาเรียน

"เรามีนางให้คุณ" เสียงลูกค้าแปลกหน้าเอ่ยขึ้นแผ่วเบา
ซาเรียนเงยหน้าขึ้นช้า ๆ อ้าปากหา โดยไม่มองผู้เอ่ยประโยคนั้น พุดทั้งที่ยังหลับตา

"งานอะไร?"

"งานที่คุณถนัด"

ซาเรียนหันไปมองคนพุดเป็นครั้งแรก คนที่นั่งข้างเขาเป็นหญิงสาว...

"ผมถนัดแต่การทำลาย"

...หญิงสาวสวยมากคนหนึ่ง

"เรารู้"

"ใครคือ เรา?"

"อย่าเพิ่งรู้เลยว่าเราเป็นใคร หากคุณสนใจฉันจะบอกทีหลัง นี่เป็นงานที่น่าตื่นเต้นท้าทายคนอย่างคุณ"

"คุณรู้หรือว่าผมเป็นคนอย่างไร?"

"ซาเรียนวาคีนักบินที่ดีที่สุดของกองทัพ ผู้ผ่านสงครามมาอย่างโชกโชน"

"อดีตนักบินต่างหาก ผมถูกปลดมานานแล้ว อีกอย่างคุณเข้าใจผิดอย่างมาก ผมไม่สนใจเรื่องความท้าทาย ผมสนใจแต่เงิน"

สตรีแปลกหน้ายิ้ม "ฉันยังพุดไม่จบเลย งานนี้จำง่ายมาก"

"มากแค่ไหน?"

"มากพอที่จะทำให้คุณเกษียณไปได้เลย"

"อา! คุณเริ่มพุดภาษาของผมแล้ว งานอะไร?"

"เราต้องการให้คุณไปทำลายดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง"

"ดาวแบบไหน?"